

ANDY
JONES

*zamilovať sa
je ľahké,*

MY
DVAJA

*ale zaľadné je,
čo príde potom...*

My dvaja

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andy Jones

My dvaja – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

zamilovať sa
je ľahké,

**MY
DVAJA**

ale zašadné je,
čo príde potom...

ANDY
JONES

*zamilovať sa
je ľahké,*

MY
DVAJA

*ale zásadnejšie,
čo príde potom...*

PLUS

© 2015 by Andy Jones
Translation © Marta Gergelyová, 2015
Cover Illustration © Matěj Pospíšil, 2015

ISBN v tlačenej verzii 978-80-259-0459-6
ISBN e-knihy 978-80-259-0482-4 (1. zverejnenie, 2016)

*Chrisovi a Dorothy, mojim rodičom
Za všetko*

Prológ

Ludia sa zvyknú vypytovať: *Ako dlho ste spolu? Ako ste sa zoznámili?*

Sedíte za stolom, okato vystavujete na obdiv svoju novú frajerku (Je skutočne tá pravá? Ide naozaj o lásku?), smejete sa príliš nahlas, bozkávate sa vyzývavejšie, než si to vyžaduje etiketa tichej vidieckej krčmičky, a niekto z ničoho nič vyhlási: *No tak, choďte už na to! Utekajte na izbu! Ved' ste pre seba ako stvoreni!* Alebo čosi podobné.

Vašej novej partnerke nenápadne ozobkávate ušný lalôčik, keď sa vedľa vás ozve: *Viete, ak ste hladný, pri barovom pulte podávajú zemiakové lupienky.* Obrátite sa a robustnej dáme v stredných rokoch, ktorá sedí pri vedľajšom stolíku, sa ospravedlníte. Ona sa len dobrosrdečne zasmee, odsunie stoličku nabok a zjaví sa pri vašom stole. No a je to tu...

Takže, povie: Ako ste sa vy dvaja, holúbkovia moji, zoznámili?

Minulý týždeň sa kadekto vypytoval na podrobnosti nášho vzťahu. Minimálne šesťkrát. Inokedy zase, či už večer alebo poobede, sme zvedavcom servírovali čoraz vzdialenejšie verzie

reality: *sme kolegovia, rande naslepo, strihá mi vlasy, zoznámili sme sa v knižnom klube.* Lenže teraz, podgurážení vínom a rutinou, Ivy sa nahne dopredu a sprisahanecky vyhlási: *Viete, je to hrôza, ale som najlepšou priateľkou jeho manželky. Lenže, položí mi ruku na chrbát dlane, vy ste nepochybne skúsená žena. Viete teda, ako to chodí! Keď človek jednoducho musí dostať, po čom túži.*

Dáma vedľa nás – jej tvár má zdravú farbu a z úst sa jej šíri teplá vôňa syru a cibule – pokyvka hlavou a povie: *Ehm, nuž, áno, prajem vám... no, veď viete... prajem vám... dobrú noc.* A odpláva k svojmu stolíku.

Pravdu povediac, náš príbeh je pridlhý na to, aby ste ho vo vidieckej krčme len tak vyklábosili komusi neznámemu. Najmä ak všetko, po čom momentálne túžite, je čo najrýchlejšie dopiť a bežať na izbu. Okrem toho vôbec nemá zmysel pýtať sa, ako to s nami v skutočnosti je – nik predsa neskúma, ako začne pršať. Jednoducho sa radujete z dúhy, nie?

Ludia zvyčajne vravia o iskre, čo preskočí medzi ňou a ním. Možnože to bolo čosi také, akási molekulárna príťažlivosť, akési neviditeľné lúče, čosi v génoch. Nech už šlo o čokoľvek, na Ivy bolo niečo, čo mi v prvom okamihu napovedalo *nevyspať* sa s ňou. No a môže lotor ako ja zložiť dáme väčší kompliment? Niežeby vás to mohlo až tak zaujímať, ale mal som vtedy obdobie, keď som netúžil po záväzkoch. Zmohol som sa akurát na to, aby som sa o seba ako-tak postaral, aby som nebol nikomu na obtiaž. V tom čase som už šiesty mesiac s nikým nechodil. Bol som mladý, bol som voľný, bol som... nuž, povedzme, že som si poriadne užíval života. A potom mi osud prihral Ivy. Vážne a prirodzene krásne dievča obdarené nákazlivými feromónmi, nonšalantnosťou i nevtieravým humorom.

Moje opisy nie sú až také dôležité. Dôležité je, že sme sa s Ivy našli. No a najdôležitejšie je, ako sa to s nami vyvinie.

Kapitola 1

Je posledný augustový týždeň. Cítim, ako ma svrbí pokožka, ktorú som si spálil na slnku. V tom momente Ivy stočí volant a zabočí do ulice, na ktorej som vyrástol. Zastaneme priamo pred mojím rodným domom.

Keď je rádio zapnuté, Ivy si pospevuje, keď je vypnuté, píska si. Pískanie jej ide príšerne. Už-už spoznávam melódiu, no nakoniec som si nie istý... Na ľavej strane tváre má jazvu z detstva – pruhy už vybledli, ale ryhy a nerovnosti na pleti zostali. Keď zapíska, jazvy sa jej stiahnu a prehĺbia. Či to súvisí s tým, ako píska, neviem, ale ak to môžem posúdiť podľa spevu, je hluchá ako poleno a vôbec si to neuvedomuje. Sme spolu ani nie tri týždne, takže by bolo predčasné robiť si zoznam „vecí, ktoré mám na svojom dievčati najradšej“. Ale keby som do toho šiel, jej povrchné, falošné vypískovanie by sa dostalo na popredné miesto. A keď sme už pri postupnosti krokov, *stretnutie s rodičmi* je takisto trochu predčasné. Tak, a máme to – asi o minútu dvíhame kotvy.

„Hlavu hore,“ poviem jej.

Ivy sa ku mne obráti: „Hm?“

„Naši sú trochu... veď vieš.“

„Neboj sa. Mám v tomto smere skúsenosti. More skúseností, celú plejádu skúseností,“ povie a usmeje sa popod nos.

„Vtipné, ale ja sa nebojím o teba.“

Zahneme za roh a vynorí sa ocov dom.

Nikdy som nevenoval pozornosť môjmu rodnému hniezdu, stojí tam, odkedy som na svete a nešpekulujem o ňom viac než o vlastných chodidlách – možno ešte menej. Lenže dnes, keďže je so mnou Ivy, si uvedomujem, aký je náš dom obyčajný, aký banálny, ako biedne vyzerá. Viktoriánske domy – ako, napríklad, ten, v ktorom bývam v Londýne – sa postupom času stávajú atraktívnejšie, nadobúdajú charakter i vážnosť. Lenže domy ako tento, zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, starnú ako bývalí fabrickí robotníci, ktorým čas, pracovné vypätie, dym a sklamanie na kráse veru nepridávajú. Možno to nie je nakoniec svrbenie spálenej pokožky, možno je to len nárek môjho vnútorného hlasu. Pozriem sa na Ivy a ona mi pohľad opätuje. Nadvihne obočie a zastane pred číslom 9 na Rose Park.

Na dom sa môžem vykašľať, lenže keď zbadá moju rodinu...

Museli na nás striehnuť, pretože len čo Ivy stihne vypnúť motor, môj otec, sestra, švagor a netere dvojičky vybehnú von. Zamávam im, zaškerím sa, cez predné sklo zakričím „čaute“. Na mňa sa však nedíva nikto. Ako sviece sa zoradia uprostred ulice a keď oco otvorí Ivy dvere ako nejakej veľkomožnej, rozžiaria sa im tváre. Dvojčky Imogen a Rosalind majú len desať rokov, takže im môžem prepáčiť, že sa krúčia na mieste a naťahujú krky, aby lepšie videli moje dievča (ako perfektne to znie: *moje dievča*), ale moja sestra a oco majú spolu skoro sto rokov a správajú sa celkom nemožne. A vtedy mi svitne, čo si to Ivy popískovala: *To musí byť láska*. Ivy sa vysúka z auta a padne rovno do ocovho medvedieho objatia. Urobím grimasu akože na

ospravedlnenie, keď ju oco zdvihne zo zeme. Ivy buď žmurkne, alebo skriví tvár. Keďže je pritlačená k jeho krku, ťažko môžem identifikovať jej výraz.

Bez povšimnutia vyklížnem z auta. Potom si uvedomím, že som možno nesprávne pochopil Ivyino pískanie. Čím viac o tom dumám, tým viac si myslím, že šlo o *Dom srandy* či dokonca o *Trapas*. Nech to bolo čokoľvek, určite si popískovala niečo od Madness.

Keď sa už privítanie presťahuje z ulice do domu, vydolujem tašky z kufra a vynesiem ich na poschodie. Potom sa vycikám, dám zovrieť vodu a uvarím čaj.

„Čaj sa už luhuje,“ oznámim, keď všetci vpochodujú do kuchyne.

„Máme víno?“ spýta sa Maria.

„Dúfam, že *šampanské* postačí,“ povie oco a pateticky pom-pézne otvára chladničku.

„Vau!“ zvolá Ivy.

„Nuž,“ vraví oco, „mimoriadna príležitosť, nie? Synu, prines poháre,“ prikáže mi a uvedie Ivy do obývačky.

Maria zaváha, či mi má pomôcť opláchnuť päť šampusiek. „Vyzerá fajn,“ povie a zaškerí sa.

„Je fajn. Žiadna Hermione, hm?“ podotknem, snažím sa vyhnúť obligátnemu sarkazmu mojej sestry (*čo len na tebe tá Ivy vidí?*).

Maria nemala ani šesťnásť, keď sa jej narodila moja najstaršia neter Hermione. Mama bola vtedy už rok pod zemou a bábätko Herms zohralo dôležitú úlohu v tom, ako sme sa vysporiadavali s rodinným žiaľom. Prvých šesť rokov jej života (kým Maria nestretla Hectora a nevydala sa zaňho) som bol Hermione viac otcom než strýkom. A ako sa blíži k osemnástke, čoraz viac v nej vidím dcéru než neter.

„Má niekoho extra,“ povie Maria.

„Fakt? Aký je?“

Maria mykne plecóm. „Lepší než ten predošlý sráč.“

„Nuž, to stále nevyzerá na tvrdého chlapa. Dúfal som, že tu Herms bude.“

„On je teraz pre ňu dôležitejší,“ povie Maria.

„Dovolím si nesúhlasíť,“ odvetím. „Ale poďme radšej zachrániť Ivy pred ocom.“

Keď prejdeme do obývačky, oco má už vytiahnuté rodinné fotoalbumy. Prvýkrát v živote si privediem domov dievča – radšej nevravím, že v tomto prípade ide vlastne o ženu – a všetci sú nedočkaví urobiť, čo sa v takýchto situáciách robí. Takže si len pochlipkávam šampanské a beriem ich dobiedzanie ako chlap. Chichúňajú sa na mojich vlasoch, na mojich šatách a na všetkom ostatnom, čo patrí k dospievaniu. Dievča, s ktorým chodím devätnásť dní, nahne pohár mojím smerom, veľavravne sa usmeje a žmurkne.

S Ivy obaja pracujeme vo výrobe filmov (v mojom prípade komercia, v jej prípade všetko možné), čo znamená, že sme de facto na voľnej nohe. Keď sme sa dali dohromady, prvé štyri dni sme z Ivyinho bytu nevyťahli päty. Nič sme si presne nedohodli, len sme akosi prišli k tichému záveru, že sa nám von nechce, len ak to bude naozaj nevyhnutné. Pretože sme dobre vedeli (a každý z nás vedel, že ten druhý vie), že keď bude po všetkom, už nikdy neprežijeme šialenstvo prvých dní. Keď nám dochádzali zásoby, pili sme čiernu kávu bez mlieka, zoškrabkávali pleseň zo zvyškov chleba a jedli tenké hrianky. Večeriavali sme vajíčka a sušienky a sendviče s baklažánmi a majonézou a cestoviny v omáčke pripravenej z instantnej kuracej polievky. Kým som na jej úbohom prenosnom televízore pozeral americké detektívne šou, Ivy si čítala. Hrali sme Monopoly, domino, občas sme si zdiemli a opili sa z vína, potom z vodky, a nakoniec sme stiahli fľašku už trochu skryštalizovaného alkoholu, o ktorom sme netušili, čo môže byť.

Odolávali sme lepším alternatívam a stále si objednávali len pizzu, uvedomujúc si, že rozvozcovia sa akosi viac hodia k romantickým párikom ako my, keď prídu na mopede a nie na supermarketovom nákladniaku. Naše šialenstvo skončilo, keď Ivy dostala prácu na komerčnej reklame, ktorá si vyžadovala byť v práci celý piatok. Cestou na miesto nakrúcania ma spolu s taškou plnou vlastných šiat vysadila v mojom byte. Dali sme si vášnivú pusu na rozlúčku, takú, akú si ľudia zvyknú dávať na letiskách.

Väčšiu časť ďalšieho týždňa som pracoval, ale s Ivy sme sa stretli každý večer, niekedy v reštaurácii, inokedy v posteli. Druhú spoločnú sobotu sme naložili veci do mojej Fiatky 126 a šli na výlet bez konkrétneho plánu či cieľa, nocovali sme v národných parkoch ako New Forest, Cotswolds, Yorkshire Dales či Peak District. Chodili sme na prechádzky, jedli sme, pili sme, opíjali sme sa a každé ráno sme zmeškali raňajky. Včera som si uvedomil, že sme boli ani nie dve hodiny cesty od ocovho domu. Návšteve som neodolal. Minulý týždeň sme s Ivy museli spraviť vyše osemsto kilometrov – cestou sme si pospevovali spolu s rádiom, Ivy ma z vedľajšieho sedadla krmila lentilkami M&Ms, a keď sme si presadli, ja som ju zas krmil ovocnými žuvacími cukríkmi Skittles. Dnes bola však cesta akási iná. Dokonca si pamätám moment, kedy sa atmosféra zmenila. Zastavili sme sa v istej dedinke občerstviť sa a prejsť po obchodoch – Ivy skočila do Boots po „zubnú pastu a iné“ a ja som zabehol do miestneho Co-opu. Stretli sme sa opäť pri aute, Ivy s taškou plnou kozmetických prípravkov a ja s kapsou s potravinami a fľaškami, ktoré cinkali jedna o druhú. A vtedy sa čosi pokazilo. Nebolo to nič absolútne zrejmé, ale Ivy bola určite mĺkvejšia. Spievala s menšou vervou, nehádala hádanky, nezovrela mi automaticky láskyplne koleno spôsobom, ktorý som si zamiloval. Možno sa obávala stretnutia s mojou rodinou a ich ďalšieho vyzvedania. No mohol som sa jej čudovať?

Oco chce vedieť, kde žijú Ivyini rodičia, ako sa volajú, či chodia do kostola; Hector sa pýta, či maskéri dobre zarábajú, či má účet v banke, či má webovú stránku, či niekedy stretla Madonna; dvojičky sú zase zvedavé, či má sestry alebo bratov, či má domácich miláčikov, či má radšej mačky alebo psíkov, či by bola radšej morskou pannou, vílou alebo princeznou; Maria chce vedieť, kde si Ivy kúpila košľové gombíky, kde jej strihajú vlasy, či ich mala vždy dlhé, a čo na mne vidí?

„Buď užitočný,“ povie Maria a zamáva prázdny pohárom. Zakloním hlavu a vzdychnem. „Veď som si práve sadol.“

„Už sedíš tri hodiny,“ namietne oco. „No tak, aspoň si ponatahujesť kosti.“

Ostentatívne vstanem a vypočodujem z izby, fučiac a šomrúc si popod nos. Niežeby som závidel mojím drahým ďalší pohárík či pohľad na moje dievča, ale pravdou je, že o žene, do ktorej som šialene zaľúbený, viem veľmi málo. Preto som, rovnako ako naši, veľmi zvedavý dozvedieť sa o nej viac. Viem, že má radšej cider než pivo, že zo zapečených jedál obľubuje kura v cestíčku s pórom a že keď sa pripije, chrápe. Viem, že vlasy jej voňajú po kokosovom orechu a ráno jej príšerne smrdí z úst. Viem, že keď mala osem rokov, preborila sa cez sklený konferenčný stolík, a viem aj to, že jej najobľúbenejšou sladkosťou sú ovocné žuvacie cukríky Skittles. No je toľko vecí, čo neviem – ktorého beatlesáka má najradšej, ako sa volal jej prvý domáci miláčik, ako sa volal jej prvý chalan alebo prvá platňa, a aké má stredné meno. A z nejakého čudného dôvodu sa obzvlášť zaujímam o to, či má radšej víly alebo morské panny.

Keď sa vrátim s fľaškou vína v ruke, všetci (dokonca aj oco a Hector) majú napnuté uši, keď Ivy vysvetľuje, ako najlepšie zastrúhať ceruzku na očné linky.

„Kedy budeme jesť?“ spýta sa Maria.

„Som hladný ako vlk,“ povie Hector.

„Čo máme?“ dobiedzajú dvojičky.

Všetci sa obrátia ku mne a ja sa znovu poberiem do kuchyne, šomrúc si čosi o otroctve, o opovážlivosti a o nevďačnosti.

Odkostil som štyri kuracie prsia, nakrájal tri cibule, dve čili, šesť červených papriek, polovičku cesnakového strúčiku a zjedol aspoň tretinu údenej klobásky chorizo, keď oco vojde do kuchyne.

„Pomôžem ti?“ spýta sa.

„Už to skoro mám,“ odvetím.

„Takže, toto je teda nečakané,“ skonštatuje oco, stojac pri chladničke.

„Áno, je.“

„Tu máš,“ povie a k doske na krájanie postaví pohár vína.

„Na zdravie,“ odchlipnem si a potom kývnem hlavou smerom k obývačke. „Tak čo na ňu povieš?“

„No, mohol si si vybrať aj horšie,“ odvetí s úsmevom.

„Presne to som spravil,“ poviem. „Kriste, fakt?“

Oco akože vyvráti oči, no ja v tom vycítim bezpodmienečnú, nekonečnú lásku. Učí náboženstvo na škole, ktorú som navštevoval – už je tomu skoro dvadsať rokov – a na omšu chodieval minimálne dvakrát a maximálne päťkrát do týždňa. Oco je druhou najhoršou vecou po farárovi.

„Prepáč,“ poviem.

„Urob to ešte raz a pomodlím sa za teba.“

Pri malom stole, kde jeme, sme natlačení ako sardinky. Vládne tu však príjemná, intímna atmosféra spolupatričnosti. Rozprávame si staré vtipy, stiahneme niekoľko fliaš. Nesedím pri Ivy, tá je teraz medzi ocom a sestrou. Bol by som síce radšej, keby sedela vedľa mňa než na opačnej strane stola, no takto mám aspoň možnosť pozorovať, ako zabáva moju rodinu, ako sa im venuje – smeje sa na ich vtipoch, počúva ich historky a s vervou

sa pripája k srandičkám o stádovom efekte. Moja rodina je z Ivy celá pať. Prejavujú jej obrovskú náklonnosť, súťažia o jej pozornosť, snažia sa predbiehať v sarkastických žartíkoch, chválach i priznaniach. Natiahnem pod stolom nohu a prejdem ňou po vnútri Ivyinho lýtka – aspoň si myslím, že to je Ivyino lýtko. Lenže Maria sa zrazu strhne a kolenom narazí do spodnej steny stola, až nadskočia príbory.

„Čo to, dočerta, vystrájaš?!“

„Kfíč,“ hlesnem a Maria sa na mňa pozrie, akoby mi hralo.

„Čo si vyviedol?“ spýta sa Ivy.

„Nič. Len sa natahujem.“

Ivy prižmúri oči. „Bol...“ obráti sa k Marii, „dotkol sa ti pod stolom nohy?“

Reflexívne žmurknem na oca, ale zdá sa, že ho fascinuje, čo má na tanieri.

„Čo je *dotkol sa ti pod stolom nohy?*“ spýta sa Imogen, dvojička staršia o dvadsať minút, ktorá je aj zvedavšia.

„Staraj sa o seba,“ odsekne Maria.

„Niečo, čo robia nezbední chlapci,“ povie Ivy, za čo si od dvojíčiek vyslúži tichý chichot.

„Len som si natahoval nohy!“

„Bezhraničná dôvera,“ podotkne Ivy a Hector sa skoro nezdrží a zatlieska na znak pochopenia humoru typu Oscara Wilda. Do konca večere nohou už ani nehnem. S plnými ústami to pretrpím bez ďalšieho incidentu až po kávu.

Na záver máme dezert (izba netradične stíchne, každý si pochutnáva na tvarohovom koláči), keď oco vyhlási: „Mimochodom, William, dnes budem spať v tvojej detskej, vy s Ivy môžete spať v mojej posteli.“

Možno to netrvá až tak dlho, ako sa zdá, ale nasleduje dlhá trápna pauza, počas ktorej sa slová môjho otca – najmä slovičko „spať“ – vznášajú nad stolom. Ivy naňho pozrie s vidličkou

zmrazenou medzi perami, usmeje sa a viac pre seba než pre ostatných zamumle dvojslabičné *Vďaka*. Alebo žeby vravela *Aha*?

Maria hodí pohľad na Ivy a veľavravne sa uškrnie. Hector pozrie na mňa a žmurkne. Ja sa pozriem na môj tvarohový koláč a cítim, ako mi červenejú líca.

Cestou domov som rozmýšľal, kto bude kde spať. Oco je zarytý katolík a jediná manželská posteľ v dome je jeho. Preto to bude prvý raz, čo budem spať sám, odkedy poznám Ivy. Na jednej strane je to škoda, no skôr či neskôr k tomu muselo prísť. A potom, ak mám byť úprimný, som poriadne unavený. Takto sa aspoň vyhnem akýmkoľvek trápnyim rozhovorom s otcom.

„Vymeň posteľnú bielizeň,“ povie oco. No keď spravím chybu a pozriem sa mu do očí, ten nehanebník na mňa žmurkne. Nejde však o lascívne žmurknutie. Ak by som mal hádať, povedal by som, že oco je sám na seba hrdý – aký je moderný, ako je výborne zorganizovaný. Lenže žmurknutie je žmurknutie a ak by som mal stanoviť príčinu, nuž potom takéto žmurknutie by mohlo nahlodať môj intímny život.

Napätie pri nočnom vyzliekaní visí vo vzduchu; pri sťahovaní džínsov sa zapotácam, hanbím sa za svoju bledú, klátiacu sa nahotu. No a Ivy, tá prvýkrát, odkedy sme spolu, vlezie do postele v nohavičkách a v tričku. Je viac ako pravdepodobné, že v tejto posteli ma naši splodili. Aj keď si vlastne neželám nič riskantnejšie než bozk na ústa, Ivyin predpoklad, že dnes nič nebude, ma trochu nazlostí. Tiež som stiahol fľašku a pol vína... A tak poviem prvé, čo mi príde na jazyk.

„Si zrazu akási plachá,“ prehnane zdôrazním p.

„Som unavená. Môžem byť unavená, nie?“

Môžem byť unavená, nie?

Môžno som vypil viac, ako si uvedomujem, lebo sa prichytím pri slovách: „V poriadku. Ako chceš.“

A ťarcha tých dvoch viet mi ťahá kútiky úst nadol.

Aj keď po sebe nehádzeme sošky ani obvinenia, takto blízko sme k hádke ešte neboli. Keď zhasnem svetlo a vlezím do ocovej postele, v izbe niet ani náznaku miloty.

Rukou nahmatám Ivyinu hlavu a zistím, že je obrátená na druhú stranu. „Brú noc,“ poviem a bozkám ju do vlasov.

Ivy si povzdychne. „Brú noc,“ šepne. Veľmi, ale veľmi ticho.

Ráno si dáme pusy, ale v noci sa z našich bozkov čosi vytratilo – nástojčivosť, elektrizujúca nenásytnosť, príslub... Jednoducho čosi. A už vôbec mi nepomáha, že mám opicu. Ivy, naopak, vyzerá úplne v poriadku.

V en-suite sprche je strašne dlho, potom sa z kúpeľne vynorí suchá, oblečená a s uterákovým turbanom na hlave. Náhla absencia nedbalej nahoty ma zarazí. Okrem jaziev na ľavom líci, na hrdle a na šiiji, má Ivy jazvy i na bruchu, na boku, na pravom predlaktí a na pravom prsníku. Napriek tomu sa zvykla motať po byte nahá alebo skoro nahá, zvykla kímriť rybičky, postaviť na kávu, zobrať raňajkové cereálne lupienky. Polovicu času, čo sme spolu a nespíme, sme určite strávili v nahote. Takže je len pochopiteľné, že keď teraz vylezie z kúpeľne v džínsoch, tričku a vo svetri, nepoteším sa.

Kým sa stihnem osprchovať, Ivy sa vytratí. Nájdem ju dolu, ako sa rozpráva s ocom. Ten medzičasom absolútne neelegantne postavil na stôl tri kartóny džúsu, všetky škatule s cereáliami a všetky tégliky a tubičky s roztierateľnými vecami, čo má v dome. Teraz sa pokúša uvariť čaj a zároveň pripraviť hrianky s maslom. Robí poriadny bordel.

„Určite nechcete pomôcť?“ pýta sa Ivy.

„Všetko mám pod kontrolou,“ odvetí oco a po dvoch pokusoch sa mu podarí nasadiť na čajník viečko. „Takže, ako máš rada ča– ach, dočerta! Povedala si, že chceš kávu, pravda?“

„Aj čaj bude dobrý.“